

i Retspleien, som ordner Myndigheden for Anklagemagten. Men Politidirecteuren har beholdt meget Mere. Efter Forordningen 28de Februar 1845 er Politidirecteuren en høist almegetig Mand ligeoverfor Criminal- og Politiretten, langt mægtigere end Amtmanden ligeoverfor andre Dommere. Medens efter vor Lovgivning enhver Politidommer i Landet er berettiget til uafhængig af Amtmanden at anlægge og paadømme offentlige Politifager, er Criminal- og Politiretten og dens fremtidige Afdelinger ikke berettigede til at paafjende en heel Række af offentlige Politifager uden Politidirecteurens Mellemkomst. Naar en Sag er begyndt ved Criminal- og Politiretten efter Henviisning af Politidirecteuren til Undersøgelse, og det viser sig, at Sagen, som fra første Dieblit stillede sig frem som en Criminalsag, i sit Væsen blot indeholder en Politiovertrædelse, der kan paafjendes som saadan — det maa stilles for Tanken, at der ikke er nogen væsentlig anden Forskjel mellem en Politifag og en Criminalsag end den, om der falder et Actionsdecret og om der stables en offentlig Anklager og Defensor — naar Sagen nu igjennem Undersøgelsen viser sig blot at være en Politifag, saa skal ifølge § 17, cfr. § 17 af Forordningen 28de Februar 1845, Sagen vende tilbage fra den Dommer, i hvis Hænder den engang er neblagt og nu befinder sig, til Politidirecteuren, for at erholde hans Afgjørelse af, om den skal fortsættes til Dom. Sligt ligger efter Landets almindelige Lovgivning udenfor Amtmandens Raadighed med Hensyn til Politifager; men en saadan Ordning skabte man i 1845, Gud veed i hvad Siemod, med Hensyn til Criminal- og Politiretten i Kjøbenhavn. Det forekommer mig dog, at Tiden maatte være kommen til nu at træffe en Forandring (Ploug: Hør!), men man har ikke tænkt derpaa ved dette Lovudkast. Det vedligeholdes endnu steds som Regel for alle de Politifager, der paabegyndes ved Criminalkamrene, og i § 7, som rigtignok ikke er under Forhandling, men som den høikærede Formand vel vil tillade mig at paaberaabe mig, bestemmes det, at Politidirecteuren endnu skal staa med sin gamle Myndighed; selv efterat en ved de nye Politiafdelinger behandlet Sag skal af-

gives fra samme, skal den vende tilbage til ham; og vil man sige, at det kan være i sin Orden, hvor der bliver Spørgsmaal om at udstede Actionsordre, saa svarer jeg, at det efter S's almindelige Indhold ikke blot er der, hvor Sagen stiller sig saaledes, at et Actionsdecret kan falde, at den skal afgives til Politidirecteuren, men det skal altid stee; selv om den blot trænger til fornøet Undersøgelse, vender den tilbage til Politidirecteuren. Det er dog høist besynderligt. — Specialia med Hensyn til § 3. skal jeg ikke længere opholde mig ved, men iøvrigt er jeg bleven anmodet af en Mand, der har en høj Stilling i det Kjøbenhavnste Politifag, om at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at der ikke gives Noget i Danmark, der hedder offentlige Fruentimmer. Offentlige Fruentimmer kjender vor Lovgivning ikke, og vore Forhold — helbigviis eller uhelbigviis — heller ikke. Vi kjende desværre løsagtige Fruentimmer, baade i Lovsproget og i Livet, men af Interesse turde det være, at medens man har vedligeholdt Politidirecteurens Myndighed med Hensyn til løsagtige Fruentimmer, har man berøvet ham den Ret, han hidtil har haft til at føre Tilfyn med nogle i disse Personers Liv meget vigtige Personer, Noget, som kaldes deres Kjærestes; og hvis man iøvrigt lader Politidirecteuren beholde Domsmagten over disse Fruentimmer, var det vistnok rigtigt, at han ogsaa beholdt deres saakaldte Kjærestes under sin specielle Varetægt. Fra fremmede Arbejder, fra et berømt fransk Værk om Prostitutionen, ville vistnok flere af Thingets ærede Medlemmer vide, hvor overordentlig vigtige disse Kjærestes ere, og det vil derfor vistnok anses for nødvendigt, at man berører dem, naar man er nødsaget til at omtale, hvad man ellers gjerne holdt ude af Forhandlingerne.

Seg gaaer derefter til § 4. Det er ikke Meget jeg har at bemærke ved den, men jeg kan dog for det Første ikke tilbageholde den Grindring, at det synes noget iøjensynligt, naar man her bestemmer, at fremtidig skulle behandles som offentlige Politifager alle Overtrædelser af et af Politiet givet Tilfyn, at man saa efter Lovens øvrige Indhold under disse omfattende Ord ikke vil kunne indbefatte nogle af